

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3413/2018
30.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Мирјана Савић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Павловић Милош, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4079/17 од 14.02.2018. године, у седници већа одржаној 30.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4079/17 од 14.02.2018. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 4079/17 од 14.02.2018. године одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Сремској Митровици П 54/15 од 20.10.2017. године у побијаном усвајајућем делу, којим је тужени обавезан да тужиљи на име дуга исплати доспели неисплаћени износ од 75.000 евра са каматом по стопи затезне камате која се утврђује на годишњем нивоу у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање, увећане за 8 процентних поена почев од 14.10.2014. године па до коначне исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Тужени је обавезан да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 408.000,00 динара са законском затезном каматом на овај износ почев од дана извршности пресуде па до исплате, док је преостали део захтева тужиље за накнаду трошкова парничног поступка од 144.000,00 динара а која чини разлику од тражених 552.000,00 динара до досуђених 408.000,00 динара, као и за исплату законске затезне камате на досуђен износ трошкова парничног поступка од дана пресуђења па до извршности пресуде, одбијен. Одбијен је и захтев тужиље којим је тражила да се донесе решење којим би се одредила привремена мера забране туженом сваког даљег оптерећења и отуђења непокретности ближе наведених у изреци првостепене пресуде.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

У одговору на ревизију тужила предлаже да се ревизија одбије, трошкове је опредељено тражила.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...55/14), па је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. у вези члана 276. став 2. ЗПП и 374. став 2. тачка 7. и 9. ЗПП, јер је другостепени суд правилно ценио жалбене наводе који се односе на саслушање законског заступника туженог.

Према утврђеном чињеничном стању законски заступник туженог се обратио ВВ за краткорочну позајмицу у висини од 75.000 евра, који му је износ ВВ дао у својој канцеларији 06.10.2014. године. О томе су странке сачиниле писани уговор и зајмопримац се обавезао да ће дуговани износ вратити најкасније до 13.10.2014. године. Тужени није вратио позајмљени износ, а како је ВВ био потребан новац, договорио је са АА, овде тужиљом да изврше пренос потраживања. Тужила је са ВВ 07.12.2015. године закључила писани уговор о уступању потраживања, у коме је ВВ био уступилац потраживања, тужила прималац потраживања, а уговор је сачињен у писаном облику и закључен у адвокатској канцеларији адвоката Милана Унковића. Пријемник је уступиоцу на дан закључења уговора на име накнаде за уступљено потраживање исплатио на руке износ од 50.000 евра што је уступилац и потврдио потписом на уговору. Уступилац је о уступљеном потраживању обавестио дужника, овде туженог. Дуг у висини од 75.000 евра са припадајућом каматом тужени до данас није платио ни ВВ, нити тужилци иако је законски заступник туженог више пута позиван да то учини.

С обзиром на утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су обавезали туженог да тужилци исплати досуђени износ на име дуга.

Неосновано се ревизијом туженог указује да су нижестепене пресуде засноване на погрешној примени материјалног права.

Према члану 436. став 1. Закона о облигационим односима (ЗОО) поверилац може уговором закљученим са трећим пренети на овога своје потраживање, изузев оног чији је пренос забрањен законом или које је везано за личност повериоца или које се по својој природи противи преношењу на другога.

Чланом 438. став 1. ЗОО прописано је да за пренос потраживања није потребан пристанак дужника, али је уступилац дужан обавестити дужника о извршеном уступању.

Према члану 440. став 1. истог закона пријемник има према дужнику иста права која је уступилац имао према дужнику до уступања.

Како је ВВ (поверилац из уговора о зајму закљученим са туженим) са тужиљом закључио уговор о уступању потраживања 07.12.2015. године и пренео јој своје потраживање према туженом, у складу са чланом 436. ЗОО, при чему се не ради о преносу који је забрањен законом, које је везано за личност повериоца, односно које се по својој природи противи преношењу на другог где је уступилац

потраживања обавестио туженог као дужника о извршеном уступању, тужиљи предао исправу о дугу (примерак уговора о зајму од 06.10.2014. године), а тужени није испунио своју обавезу новом повериоцу (пријемнику) нити је пружио доказ о измирењу дуга уступиоцу, захтев тужиље за исплату дуга по уступљеном потраживању је основан.

Неосновано се ревизијом туженог указује да су нижестепени судови пропустили да утврде висину дуга по уговору о уступању потраживања, услед чега је материјално право погрешно примењено.

Износ од 50.000 евра наведен у уговору о уступању, представља накнаду за уступљено потраживање а не износ дуга. Поред тога тужени није доказао да се у конкретном случају ради о дугу од 50.000 евра а да износ од 25.000 евра представља обрачунату камату јер није предложио доказе на ове околности.

Како се ни осталим наводима ревидента не оспорава правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

Како трошкови састава одговора на ревизију не представља оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, то је одлучено као у изреци под два.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић